

Het Landens trainingsritueel!

Zij die mij een beetje kennen, weten dat ik graag en zeer dikwijls naar de trainingen van onze vereniging ga kijken. Dat is inderdaad zo. Geen luie zetel voor mij, geen houtkachel, geen “Zonen en Dochters”, geen “Rad van Fortuin”, maar wel de gezellige Landense sporthal.

Redenen zijn velerlei. De stress gaat uit mijn lichaam, mijn hartslag is weer normaal. Kortom, ik kom er gewoon tot rust.. Maar er is nog meer. Er is zoveel te zien, dat je zelden in een verstrooide toestand terecht komt. Steeds actie, altijd wat te beleven! Ik noem het “Het Landens trainingsritueel”.

Wat me vooral opvalt is dat onze dames ook op training modieuzer voor de dag komen dan de heren. Elke training een ander broekje, een ander shirt, een ander slipje! De zwarte, zelfgesponsorde training van Jos moet reeds zo oud zijn als de straat, maar ze doe het nog elke week en hij staat ermee. Voordelen zijn er ook. Gewassen of niet, wij hebben er het raden naar. Maar zoals ik reeds schreef, de heren besteden veel minder aandacht aan hun outfit. Ze zweren elke dag trouw aan hun wit Unic bloesje, niet dat het van minder kwaliteit zou zijn, neen hoor. Ik zou Johan ten andere onrecht aandoen, maar er zit gewoon geen afwisseling in. Op één uitzondering na, maar die is dan ook trainer, coach, speler en heeft ook reeds in andere dan Landense volleywaters gezwommen. Ralph heeft her en der wat truitjes meegesmokkeld en kan dus voor wat variatie zorgen, alhoewel ik hem het liefst zie in het shirt van Everbeur. In de nazomer staarde ik met dood op het halflange, fluorescerend broekje van France. Ik kon er minuten lang naar zitten kijken. Ze leek wel op de “Iron Triatlon Woman”. . Haar trainer Johan houdt van rood en de klassieke drie strepen. . Ik wil en mag geen reclame maken maar het Fisec - bloesje van Nathalie komt mij het best over. Het zit haar als gegoten rond het lichaam en geeft haar het cachet van een topspeelster. Myriam vormt dan weer een contrast. Zij houdt van glans en felle kleuren. Zij heeft duidelijk een voorkeur voor het “mans broekje”. Maar aan de grootte te zien zal het dat van Tru wel niet zijn. In de kijker valt ook de broek van Lieve, te lang om te kort , en te kort om te lang te zijn.

Aan Saskia haar gezicht is duidelijk te zien dat de opwarming achter de rug is. De meeste speelsters en spelers ontdoen zich van de overvloedige kleding.

Met de handen in de broekzakken schaatst Wilfried de ballenkast naar het cafetaria terrein, actieradius van Dames 1. De ballen zijn nauwelijks aangeraakt of Sylvia heeft reeds éénmaal “neen” geschud en dat gaat ze nog vijfmaal doen. Een ritueel waarvan ik althans niets begriip. Voor haar vader Fons, dikwijls mijn enige babbelbuur op de lege tribunes, heb ik grote bewondering. Zo zijn vrije tijd opofferen.

Ondertussen geniet ik van de lange, sierlijke, éénarmige duik van Myriam, samen met die van Ralph de mooiste van de club. Soms lijkt de sporthal wel te klein.

Pas op, ik heb ook belangstelling voor onze recreatieven. Maar een zaak versta ik niet.

Waarom draagt Lea die knielappen? Mijn plagerijen komen weer boven! Gelukkig zijn er nog Mon en Yvan. Hun ballerinabewegingen zijn adembenemend. Odette vind ik het leukst met een staartje, op haar hoofd natuurlijk.

Donderdagavond is de inkomhal uitverkocht. Vraag het maar aan Mariake en Louis, want dan trainen onze scholieren. De decibels gaan duidelijk de hoogte in.. Het jonge geweld is ter plekke, giechelt, loopt in en uit en geeft manuele tekens door, via de glazen deur. Ik tel ze. Ja ze zijn weer met 10 en dit elke donderdag. De regelmatigste ploeg op training qua aanwezigheid. Een pluim voor Tony, die de ganse bende ook nog onder controle weet te houden.

De nieuwe sporthal klok wijst half acht. Break dus. Gemeenschappelijke stormloop naar de kranen voor wat drink- en klinkwerk. En nattigheid hoort erbij. Sylvia en Lieve duiken dus op het voorplan. Het luide gelach in de donkere hoek achter de tapkast moet onvermijdelijk van Nathalie K. komen en gelijk heb ik.

Concentratie terug voor het volgend bedrijf. Op het middenterrein, recht tegenover mij, hoor ik duidelijk “shit” roepen. Katia moet dus in de buurt zijn. De stem van “Botske” wordt luider en ja ook Kristel is in de buurt. Aan mijn linker zijde is het lachen geblazen. Dirk heeft één van zijn 67 geluiden geproduceerd. Met ongeduld zit ik te wachten op de eerste tranen. Een Landense training zonder tranen zou ik zonde vinden. Tradities mogen niet verstoord worden. En wat is er liever, wat is er emotioneler dan een natte meisjeswang? Wilfried heeft er maar één woord voor: “vroulie”! Ik heb pas van die natte wangen genoten of mijn linker trommelvlies wordt duchtig op de proef gesteld door de zware aanvallen van onze heren, actief aan de scorebordzijde, hun privé territorium. Je kan het draaien of keren zoals je wil, maar daar gaat niets boven die keiharde knallers van Jos en Ralph. Die van Rambo Dreesen mogen natuurlijk ook gezien worden.. Maar de souplesse, de detente die beide heren hierbij gebruiken heeft me steeds aangesproken.. Plots een gillende vrouwenstem. Nathalie wordt naar de tribune gedragen met een blijkbaar verstuipte enkel. Hoe kan dat nu en ze had zo een mooie brace aan? Je weet wel zo een prothese voor de enkel, om het à la Valere te zeggen. Weer nieuwe materie dus voor de sportdokters en een ware geruststelling voor Nest. De uitvinding van de brace zal hem niet werkloos maken. De klok loopt langzaam naar het stretchings moment. Voor mij zomaar niet het laatste trainingsonderdeel. Neen hoor, het is het neusje van de zalm. Sierlijk hoe al die transpirerende lichamen zich in allerlei kronkels en standen wringen. Sommige trainers hebben zelfs een patent op zo’n stand. Neem nu bv de “kakstand” van Tony. René, de muren van de sporthal staan heel goed vast. Ze proberen nu al met tien tegelijk die muur om te duwen. Maar hij begeeft geen centimeter.

Einde geblazen. De tapes worden minutieus rond alle ledematen verwijderd. Lieve en Sylvia houden het laatste watergevecht. Aanrukken nu met de koelbox en de ijszakjes. Eenendertig ballen in de kast. Daar zal dus wel één onder de tribune liggen. Sporthal uit, kleedkamers in voor een babbeltje. Het Landens volleyritueel is hier nog grootser, nog geheimzinniger, nog ... Maar hierover zal ik het hebben in de eerste nachteditie van ons clubblad. Vlug naar Marc en Brigitte, want daar staat mijn grote limo klaar met twee ijsblokjes.

Nulleke